

Olli en zijn vriendjes zijn een dagje naar het strand.

Kor bouwt een fort.

‘Ik ga al het zand van het strand gebruiken om mijn toren zo hoog mogelijk te maken.’

Ari komt net boven water. ‘Het water is zo helder en blauw, alsof de glazenwasser net is geweest. Ik kan alles zien, mijn tenen en nog veel meer.’

‘Hé!’ zegt Olli, ‘komt daar een gele zeemeeuw aan?’ Hij tuurt in de verte.

Kor kijkt met zijn scherpe ogen. ‘Het is Arnold. Met flessenpost!’ roept hij.

Ari duwt Arnold en de fles aan land.

‘Een brief!’ zegt Kor.

Olli maakt de fles open en haalt de post eruit.

Allemaal kijken ze naar Ari, want hij kan lezen.

‘Hé, Kor, het is voor jou.’ En Ari leest voor:

Beste achterneef Kor,

Mijn kasteel wordt steeds groter en ik word steeds ouder. Kom je een keertje langs? Graag laat ik je mijn huis zien, je bent altijd welkom.

Groeten en ik hoop tot snel.

Je oom Louis.

P.S. Routebeschrijving: als je de woestijn binnenkomt rechtdoor en dan meteen rechts.

‘Oom Louis...’ zegt Kor. ‘Die heb ik al heel lang niet gezien. Hij woont al jaren in de woestijn en heeft het aller-aller-grootste zandkasteel van de wereld. Wie gaat er mee?’

‘Ik! Ik! Ik!’ roepen ze allemaal.

‘Ik ben dol op kastelen,’ zucht Olli. ‘Ik hou van luchtkastelen, maar zandkastelen zijn mijn favoriet.

Alleen... hoe nemen we Arnold mee?’

Ari ziet in de verte nog iets drijven in de golven en zegt: ‘Daar weet ik wel raad op.’

